

Good Shabbos, everyone.

I want to thank the sponsors of this week's drasha:

- Sandy and Aryeh Guttenberg, in memory of Sandy's mother, Irene Lowy, Rachel bas Tzvi, whose 5th yahrtzeit is 2 Elul.
- Marvin and Debi Szatmary, in memory of Debi's grandfather, Max Pomerantz, whose yahrtzeit is 5 Elul.

May their neshamos have an aliya and may the sponsors have bracha and hatzlacha for their generosity and support of the shul.

Plans are taking shape for our schools and yeshivas to open, and Yamim Noraim planning is in full swing here at Shomrei Emunah. I'd like to remind everyone that one crucial piece of this complex puzzle is essential to make it all happen. It's your continued vigilance in the face of this pandemic. Please continue to wear masks, maintain social distancing, and practice proper hygiene. And please avoid gatherings where these standards are not strictly adhered to. When attending large gatherings, we must all be extremely vigilant--for our own and our families' safety, the community's safety, and our ability to open schools and yeshivos and to keep shuls open. May Hashem continue to protect us all...amen.

Yesterday began Chodesh Elul, the month which precedes Rosh Hashana. This month is a gift--an opportunity to prepare for the Yom Hadin. The **Yerushalmi** teaches that it takes a month to change one's routines and habits. In that vein, yesterday we began a mussar series, with a new podcast of **Ramchal's Mesilas Yesharim**. It will be sent with the shul's daily emails and via a WhatsApp group. I encourage everyone to sign up, as *Mesilas Yesharim* can be a life changing sefer.

Parshas Shoftim contains one of the most central commandments; תמים תהיה עם ה' אלקיך; *Be whole, complete with Hashem, your God.*

Although the **Rambam** (Maimonides) does not count this as one of the 613 mitzvos, the **Beha"g** (Mitzva 144) does count it as a Mitzva. The **Ramban** (Nachmanides) also counts it as mitzvah; it's Mitzva 8 from his list of the mitzvos that he felt the Rambam left out.

השגות הרמב"ן לספר המצוות לרמב"ם שכחת העשין מצוה ח
מצוה שמינית שנצטוינו להיות לבבנו תמים עמו ית' והוא שנאמר (שופט' יח) תמים תהיה עם י"י אלהיך.

The **Ramban** writes that the **Rambam** (Maimonides) did not count this as a separate mitzva, not because of its lesser importance, but just the opposite, because it is a מצוה כוללת, as such, it has a broad scope and impacts, and relates to each and every mitzva—and to Torah observance in general. *Tamim tihyeh* represents an attitude and approach to a life of *mitzvos*.

In the words of the **Ramban**:

ואולי חשב הרב שהיא צוואה כוללת המצות כולן ללכת בדרכי התורה כענין שנ' (תהל' קיט) אשרי תמימי דרך ההולכים בתורת ה' ולכן לא הביאה בחשבון.

What is this *mitzva* all about?

The **Ramban** describes this *mitzva* as the mindset of putting your trust **only** in God.

וענין הצוואה הזאת שנייחד לבבנו אליו לבדו ית' ושנאמין שהוא לבדו עושה כל והוא היודע אמתת כל עתיד וממנו לבדו נדרוש הבאות מנביאיו או מאנשי חסידיהו ר"ל אורים ותומים ולא נדרוש מהוברי שמים ולא מזולתם ולא נבטח שיבאו דבריהם על כל פנים.

Targum Onkelos translates *tamim* as *shalem*, whole or complete, and he says it means that one's *yiras shamayim* should be complete.

תרגום אונקלוס דברים פרשת שופטים פרק יח פסוק יג
(יג) שלים תהי בדחלתא דיי אלהך:

The **Chuzkuni** elaborates and says this *shleimus* with Hashem means that *yiras Hashem* must be your only consideration and motivating factor in life. You must not have any other allegiance.

חזקוני דברים פרשת שופטים פרק יח פסוק יג
(יג) תמים תהיה עם ה' אלקיך לשון שלמות אל תאמר אהיה ירא יראה אחרת עמו כמו שמצינו בגרי אריות שכתוב עליהם את ה' היו יראים ואת אלהיהם היו עובדים ונמצאת עמו חסר ביראה אלא תהיה ככלי מלא תם ושלם מענין אחד כלומר שלם תהיה עמו בכל מעשיך ובכל מחשבותיך ועל זה אמר שלמה בחכמתו בכל דרכיך דעה וגו'.

You may ask: If someone observes the mitzvos, doesn't that mean that he puts his trust in Hashem? Why do we need this separate statement?

The 16th century **Alshich Hakadosh** writes that sometimes, even though we trust Hashem, we feel that we also need additional help, and we put our trust in others as well. Sometimes, we treat Hashem as a fallback plan, or as only part of the solution. That is not the level of trust that is demanded of us.

אלשיך על דברים פרשת שופטים פרק יח פסוק יג
(יג) ושמה תאמר אני לא אעשה כתועבות הגוים שיחליט הכח והשגחה אל כחות תחתונים, אך את האלהים אני ירא ואת מצותיו אשמור, אך יהיו לי הוברי השמים לעזר מעט לקרב השפע המשתלשל מאתו יתברך על ידם. לזה אמר אל תעשה כדבר הזה, כי אם תמים תהיה כלומר בשלמות תהיה עם ה' בכל מכל, ולא תתן חלק לזולתו אפילו לשמץ שום סעד:

Or as the 12th century **Bechor Shor** writes, we sometimes try to manipulate Hashem. We trust in Him, but want to twist His arm, as it were. We try to use different calculating tactics. Instead of turning to Hashem in tefilla, and working on our midos, and our avodas Hashem, we put our trust in new fashionable “segulas” or other tactics. That, too, is not the level of trust that is demanded of us.

בכור שור דברים פרשת שופטים פרק יח פסוק יג
(יג) תמים תהיה: כאיש תם שאינו מדקדק ומערים עם בוראו,

Something similar happened during the *cheit ha-egel*. According to the *Sefer haKuzari*, most Jews did not reject Hashem during that unfortunate event. Instead, they also put their trust in the *egel*. They hedged their bets. The **Netziv** explains that, in this context, when Moshe asked מי לה' אלי he was asking **who is committed only to avodas Hashem?**

העמק דבר שמות פרשת כי תשא פרק לב פסוק כו
(כו) מי לה' אלי. אין הכוונה מי הוא שלא עבד עבודת כוכבים, שהרי רוב ישראל לא עבדו עבודת כוכבים, אלא מי יודע בעצמו שהוא אך לה', למסור נפשו וכל אשר לו לאהבת ה' וכבודו...

Temimus demands undivided loyalty and commitment to Hashem.

As the **Pesikta Zutresa** teaches, when we are told to love Hashem with **all our heart**, it is demanding *temimus*.

פסיקתא זוטרתיא (לקח טוב) שמות פרשת יתרו פרק כ פסוק ב
כמו שאמר הכתוב ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך (דברים ו ה), ואומר תמים תהיה עם ה' אלהיך (שם יח יג),

But there is another aspect to *temimus* and *shleimus*—an aspect of undivided commitment that is crucial, especially during these strange and challenging times. There is another element of putting our trust only in Hashem--about serving Hashem in all circumstances.

As the **Bechor Shor** says

כאיש תם . . . מה שהקב"ה מביא לידי לוקח, ואינו מצפה כי אם לרצונו הן טוב הן חילוף,

We sometimes give ourselves a pass and make an excuse and say—if only circumstances were different—I could be a good Jew. If only this... If only that...

In many aspects of our lives, we tell ourselves that we need a specific, more ideal setting...and then we will succeed. We need the security of knowing everything will be the way we think it should be.

Being *shalem* with Hashem means accepting that Hashem puts us in the circumstances He would like us to work within—and our job is to serve Him in those circumstances. Where we find ourselves is where we should be, because in life, Hashem chooses the parameters, Hashem chooses the setting...and our job is to do our best within those parameters and within that setting. *Temimus* means clinging to God in all circumstances, and doing what is expected of us at all times, no matter how much less than ideal these circumstances may be. And being secure that Hashem is in control.

Baalei Machshava write that, to accurately identify the meaning of a word, it is important to go back to the first use in the Torah. Therefore, let us go back to the first person called a *tamim*.

נה איש צדיק תמים היה בדורותיו

Noah was a *tzadik*. He was righteous and was *tamim* in his generations.

The **Ibn Ezra** and **Rada”k** raise a grammatical concern about this Pasuk—why is the word תמי in his generations--in the plural, instead of בדורו--in his generation—in the singular?

They answer that Noah lived in two distinct time periods—the generation before the *mabul* and the generation after the *mabul*. He lived in two very different time periods that presented two distinct sets of challenges--but he rose to the occasion and achieved the same level of righteousness in both eras.

Neither generation was the ideal in which to worship Hashem. The first was filled with wickedness—corruption that makes our world look tame. But, את האלקים התהלך נה, he walked with God.

And then, the world was destroyed. Noah and his family remained...charged to rebuild. Not an ideal circumstance. But Noah persevered. תמים היה בדורותיו

The attribute of *temimus*, by its very nature, means to worship Hashem in every circumstance, every generation, whatever life throws at you.

How did he remain a *tzadik* while facing two completely different sets of challenges—first the challenge of maintaining his principles while living among the most corrupt society and culture that ever existed, and then facing a new world alone—and attempting to rebuild?

The answer is that *temimus*, real righteousness, comes from an unwavering internal conviction. The secret to Noach's success was his ability to deal with all the varied external challenges that came his way, to maintain his standards both before and after the *mabul*. His actions were representative of his heart—who he really was. He was an *ish shalem*—on the inside, as well as the outside.

As **Rabbeinu Bachai** writes that *temimus* means to be genuine and real...on the inside and outside, in speech and deed.

רבינו בחיי דברים פרשת שופטים פרק יח פסוק יב
ולשון "תמים" שיהיה תוכו כבדו, ושיצדק בדבורו ובמעשיו, וכבר הזכרתי זה בפסוק: (בראשית יז, א) "והיה תמים", ויכלול עוד: תמים תהיה עם ה' אלהיך, אם אתה תמים, תהיה עם ה' אלהיך, כענין במשה: (שמות לד, כח) "ויהי שם עם ה'", וכן באור העליון, (דניאל ב, כב) "ונהורא עמיה שרא", ולמדך הכתוב הזה על מעלת מדת התמימות ועל גודל שכרה, וכן אמר דוד ע"ה: (תהלים מא, יג) "ואני בתומי תמכת בי ותציבני לפניך לעולם".

Similarly, the **Chovos HaLevavos** writes that a *tamim* is consistent—*tocho ke-baro*, his heart and his actions match up.

ספר חובות הלבבות הקדמה
וצריך שתדע, כי הכונה והתועלת במצוות הלבבות הם שיהיו גלוינו וצפונינו שוים ושקולים בעבודת השם, עד שתהיה עדות הלב והלשון והאברים שוה, ויצדיק כל אחד מהם את חברו ויעיד לו ולא יחלוק עליו ולא יסתור דבריו, **והוא אשר יקראהו הכתוב תמים**, באמרו תמים תהיה עם ה' אלהיך ואמר תמים היה בדורותיו, ואמר הולך תמים ופועל צדק

What is the guiding principle of *temimus*? According to the **Malbim**, *temimus* means that all our actions are *l'shem shamayim*.

מלבי"ם תהלים פרק טו פסוק ב(ב) הולך, במצות שבין אדם למקום שבו יתהלך לפני ה' צריך שיהיה הולך תמים, שגדר התמימות שיעשה כל מעשיו לשם ה' בלבד בלי שום פניה היצונית, ובמצות שבין אדם לחברו יהיה פועל צדק, ובענין האמונה יהיה דובר אמת בלבבו שלא תהיה אמונתו מן השפה ולחוץ, כי גדר האמונה הסכמת הלב עם מה שהוא מוציא בשפתיו:

How does one accomplish this?

Rav Hirsch (Devarim 18:13) writes about *temimus*: *"This wholeness is the direct result of our awareness of God's unity. . .Not even the smallest fiber of our lives shall be detached from God; we must be with God in our entirety. . .God alone is the director of our fate, and the Guide of our actions; He alone decides our future, and His will is the sole criterion by which we are to decide what to do and what to refrain from doing."*

As we approach Rosh Hashana, the day when we acknowledge Hashem as King of the world, we must internalize the idea that our lives must be directed to the will of Hashem. We must work on the idea that we must have an unwavering commitment and allegiance to that will. Especially this year, when the Yamim Noraim will be a little different than past years, our *avoda* is to do our best, *l'shem shamayim*, within the reality in which we find ourselves. During this year of uncertainty, we must strengthen ourselves in torah, tefilla, chessed, and character development, and put our trust only in Hashem.

May we live with this realization and see then end of this terrible mageifa and merit to see the days when אחד ושמו אחד יהיה ה' אחד...when all will recognize the glory of Hashem, with the rebuilding of the Beis Hamikdash...*bimhera viyamenu*...amen.